

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9CoPr/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114224200
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1114224200.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej, v právnej veci žalobkyne: D. P. S., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom H. X, T., zastúpenej JUDr. Miroslavou Tencerovou, advokátkou so sídlom Hurbanovo námestie 5, Bratislava, proti žalovanému: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, Primaciálne námestie 1, Bratislava, zastúpenému Zukalová - Advokátska kancelária s.r.o., Černyševského 3761/46, Bratislava, IČO: 36 859 354 o náhradu mzdy s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 23Cpr/3/2014-574 zo dňa 18.novembra 2021 takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku I. (výroková časť ohľadne priznanej sadzby úrokov z omeškania) zmeňuje tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške :

5,15 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 08. 2014 do 31. 05. 2017,
5,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 09. 2014 do 31. 05. 2017,
5,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 10. 2014 do 31. 05. 2017,
5,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 11. 2014 do 31. 05. 2017,
5,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 12. 2014 do 31. 05. 2017,
5,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 01. 2015 do 31. 05. 2017,
5,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 02. 2015 do 31. 05. 2017,
5,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 03. 2015 do 31. 05. 2017,
5,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 04. 2015 do 31. 05. 2017,
5,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 05. 2015 do 31. 05. 2017,
5,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 06. 2015 do 31. 05. 2017,
5,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 07. 2015 do 31. 05. 2017,
5,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 08. 2015 do zaplataenia,
5,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 09. 2015 do zaplataenia,
5,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 10. 2015 do zaplataenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšnej časti priznaných úrokov z omeškania odvolací súd žalobu zamieta.

V napadnutej časti výroku III. (výroková časť priznanej náhrady trov konania zo sumy istiny 22.191,77 € zodpovedajúcej súčtu náhrady mzdy za 15 mesiacov a kvantifikovaného úroku z omeškania) odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmeňuje tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v časti o náhradu mzdy s príslušenstvom v rozsahu 100 %
Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že : I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni istinu vo výške 3.855,60 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 08. 2014 do 31. 05. 2017; 8,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 09. 2014 do 31. 05. 2017; 8,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 10. 2014 do 31. 05. 2017; 8,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 11. 2014 do 31. 05. 2017; 8,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 12. 2014 do 31. 05. 2017; 8,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 01. 2015 do 31. 05. 2017; 8,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 02. 2015 do 31. 05. 2017; 8,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 03. 2015 do 31. 05. 2017; 8,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 04. 2015 do 31. 05. 2017; 8,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 05. 2015 do 31. 05. 2017; 8,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 06. 2015 do 31. 05. 2017; 8,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 07. 2015 do 31. 05. 2017; 8,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 08. 2015 do zaplataenia; 8,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 09. 2015 do zaplataenia; 8,05 % ročne zo sumy 1.285,20 € od 11. 10. 2015 do zaplataenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. II. Vo zvyšnej časti žalobu zamietla. III. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v rozsahu 100 % a v časti o náhradu mzdy s príslušenstvom v rozsahu 100 % zo sumy 22.191,77 € s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom.

1.1. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami čl. 2 veta druhá, § 79 ods. 1, 2, § 134 ods. 1,2,4 Zákonníka práce v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „Zákonník práce“), keď v predmetnej veci bolo rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 07. 01. 2016, č. k. 23Cpr/3/2014-163 právoplatným dňa 06. 04. 2017 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. 02. 2017, č. k. 9CoPr/7/2016-193 určené, že výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 24. 02. 2014 doručená žalobkyni dňa 04. 03. 2014 je neplatná; návrh žalovaného o určenie, že od žalovaného ako zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobkyňa ako zamestnanca ďalej zamestnával bol zamietnutý a konanie v časti určenia, že pracovný pomer žalobkyne naďalej trvá, bolo zastavené. Dovolanie žalovaného proti potvrdzujúcemu rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. 02. 2017, sp. zn. 9CoPr/7/2016 bolo uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. 01. 2019, sp. zn. 2Cdo/4/2018 podľa § 421 ods. 1 písm. b) C.s.p. pre neprípustnosť bez meritórneho prejednávania odmietnuté. Súd po právoplatnom rozhodnutí o základe žalobou uplatneného nároku, t. j. o neplatnosti skončenia pracovného pomeru, sa v ďalšom konaní zaoberal peňažným nárokom žalobkyne na náhradu mzdy. Aplikujúc citované zákonné ustanovenia Zákonníka práce na vykonaným dokazovaním zistený skutkový stav veci, dospel súd prvej inštancie k záveru o dôvodnosti požiadavky žalovaného na uplatnenie moderačného práva vo vzťahu k priznaniu náhrady mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru nad 12 mesiacov. Vzhľadom k tomu, že žalovaný v priebehu súdneho konania uhradil žalobkyni náhradu mzdy za 12 mesiacov v sume 15.415,66 brutto za obdobie od 01. 07. 2014 do 30. 06. 2015, na čo žalobkyňa reflektovala čiastočným späťvzatím, o ktorom súd rozhodoval samostatne vzhľadom na súčasne navrhované rozšírenie žaloby, predmetom konania ostal nárok na náhradu mzdy za obdobie od 01. 07. 2015 do 30. 03. 2017 (21 mesiacov) spolu s príslušenstvom. Aj napriek nespornosti výšky priemerného mesačného zárobku žalobkyne u žalovaného za rozhodné obdobie ustálenej na sumu 1.285,50 € brutto, keď žalobkyňa v priebehu konania svoj výpočet (mierne prevyšujúci výpočet žalovaného) upravila v zhode s výpočtom žalovaného, súd len v krátkosti poukazuje na to, že v zmysle ust.

§ 134 ZP bol v danom prípade rozhodujúcim obdobím pre výpočet priemerného mesačného zárobku prvý štvrtrok 2014, t. j. január, február, marec 2014, kedy žalobkyňa odpracovala dostatočný počet hodín na výpočet priemerného mesačného zárobku. Uvedené vyplýva zo skutočnosti, že pracovný pomer mal neplatne skončiť dňa 30. 06. 2014 a táto právna skutočnosť v spojení s oznámením žalobkyne, že trvá na jej ďalšom zamestnávaní, zakladá nárok na výplatu náhrady mzdy (vychádza sa z kalendárneho štvrtroku predchádzajúceho vzniku uplatneného nároku). Vychádzajúc z predložených výplatných pásk žalobkyne za mesiace január až marec 2014 súd prepočtom zistil, že priemerná hodinová mzda v rozhodujúcom období predstavovala žalovaným uvedenú a na výplatných páskach evidovanú sumu 7,8788 € (brutto mzda za január 2014: 1.314,49 € - náhrada mzdy (124,97 € + 145,81 €), brutto mzda za február 2014: 954,72 € - náhrada mzdy (312,44 € + 25 €), brutto mzda za marec 2014: 1.306,84 € - náhrada mzdy (749,86 € + 41,66 € + 249,95 €) = 1.926,36 € : 244,5 ako počet odpracovaných hodín v rozhodujúcom období (140+72+32,5)).

Po vynásobení priemernej hodinovej mzdy 7,8788 € x 163,12 (priemerný počet hodín pripadajúcich na jeden kalendárny mesiac v roku 2014 pri zohľadnení 37,5 hodinového týždenného pracovného času žalobkyne), predstavuje priemerný mesačný zárobok žalobkyne 1.285,20 €.

1.2. V odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinštančný súd poukázal nato, že v zmysle ust. § 79 ods. 2 Zákonníka podmienkou pre nepriznanie, resp. zníženie náhrady mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov je odôvodnená žiadosť zamestnávateľa, ktorého v súdnom konaní zaťažuje dôkazné bremeno preukázania relevancie tejto požiadavky. Tak slovenská ako aj česká justičná obec sa pri rozhodovaní o nároku na náhradu mzdy následkom nesplnenia povinnosti zamestnávateľa prideliť zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy v čase, kedy platí zákonná fikcia trvania pracovného pomeru, do doby kým súd právoplatne nerozhodne o žalobe na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, zhodla na podmienení tohto nároku pripravenosťou, schopnosťou a ochotou zamestnanca vykonávať pre zamestnávateľa prácu podľa pracovnej zmluvy. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní prihladol na účel ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ktorým nie je zabrániť tomu, aby zamestnávateľ bol za svoj nesprávny postup postihnutý tým, že zamestnancovi zaistí rovnaké plnenie, ako keby prácu vykonával, ale má zabrániť nedôvodnému zvýhodňovaniu zamestnanca. Súd preto musí nájsť mieru zodpovedajúcu účelu a funkciám náhrady mzdy v zmysle ust. § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce tak, aby jeho rozhodnutie zásadným spôsobom neodporovalo nielen dobrým mravom, ale aj zásadám spravodlivosti a primeranosti. V prejednávanej veci žalovaný ako dôvody pre nepriznanie, príp. zníženie náhrady mzdy uvádzal rozpor s dobrými mravmi založený na skutočnom nezájme žalovanej pokračovať v práci u žalovaného a dostatočnosťou satisfakcie priznaním náhrady mzdy len za 12 mesiacov, a to aj s poukazom na to, že žalobkyňa 5 mesiacov po neplatnom skončení pracovného pomeru u žalovaného si našla inú prácu, ktorú vykonávala v rovnakom mieste výkonu práce (Bratislava), minimálne za porovnateľných pracovných podmienok, v rovnakom odbore a na rovnakej pozícii (právnik) a nedošlo k poklesu jej príjmu, ba dokonca mzda vo viacerých obdobiach presahovala výšku mzdy, ktorú by za rovnakých pracovných podmienok dosiahla u žalovaného. Počas celého posudzovaného obdobia žalobkyňa nebola práceneschopná, resp. z iných dôvodov vyradená z pracovného procesu, čo je markantné z pohľadu je schopnosti a pripravenosti vykonávať prácu pre žalovaného zamestnávateľa. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že žalobkyňa po právoplatnosti medzitýmneho rozsudku, ktorým bola vyslovená neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou danou žalovaným dňa 24. 02. 2014, u žalovaného nastúpila do práce až dňa 02. 05. 2017 (pozn. súdu v tejto súvislosti potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 06. 04. 2017). Žalobkyňa v posudzovanom období, t. j. po 12 mesiacoch od vzniku nároku na náhradu mzdy stratila záujem pokračovať vo výkone práce pre žalovaného a uprednostnila zotrvanie v pracovnom pomere, ktorý spočiatku skutočne a prirodzene mohol predstavovať existenčné riešenie.

1.3. Súd prvej inštancie po starostlivom zvážení vyššie uvedeného dospel k záveru, že proporcionálne, účelu náhrady mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru vrátane sankčnej aj sociálnej funkcie a v korelácii so zásadou dobrých mravov vyplývajúcu pre oblasť pracovnoprávných vzťahov z čl. 2 ods. 2 ZP je v danom prípade zodpovedajúce a spravodlivé priznanie náhrady mzdy za 15 mesiacov od rozhodujúcej skutočnosti (dňa nasledujúceho po tom, ako mal pracovný pomer neplatne skončiť), t. j. do septembra 2015 (vrátane) ako posledného mesiaca, kedy bola žalobkyňa zamestnaná u OVB Allfinanz Slovakia a.s., pre ktorého pracuje doposiaľ, v pracovnom pomere na dobu určitú. S poukazom na é podrobné zdôvodnenie (pozri odseky 46. až 62. napadnutého rozsudku) súd prvej inštancie žalobkyni priznal nárok na náhradu mzdy za obdobie troch mesiacov, t. j. júl, august a september 2015 vo výške zisteného priemerného mesačného zárobku, t. j. v sume 3.856,50 € (3x á 1.285,50 €), nakoľko nárok žalobkyne na náhradu mzdy za obdobie od júla 2014 do júna 2015 bol žalovaným uspokojený v priebehu súdneho konania, a tento nárok po späťvzatí žaloby a čiastočnom zastavení konania nepredstavoval predmet konania. Vo zvyšnej časti žalobkyňou požadovanej náhrady mzdy a k nej prislúchajúceho príslušenstva súd žalobu zamietol.

1.4. Svoje rozhodnutie v časti úrokov z omeškania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanoveniami § 3, § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. Nakoľko žalovaný preukázateľne náhradu mzdy ako majetkové právo vyplývajúce zo záväzkovoprávneho vzťahu, ktorého danosť bola súdnym rozhodnutím len deklarovaná (nie konštitutovaná) za obdobie od júla 2014 do septembra 2015 žalobkyni nevyplatil v termíne jej splatnosti, ktorý nebol stranami sporný (10. deň v mesiaci), nasledujúcim dňom sa dostal do omeškania a súd v súlade s vyššie citovanými a pre absenciu osobitnej právnej úpravy v Zákonníku práce (§ 1

ods. 4 Zákonníka práce) subsidiárne aplikovateľnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka žalobkyni priznal aj úrok z omeškania (obdobne vid' rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/116/2008, sp. zn. 6Cdo/246/2010, sp. zn. 2Cdo/76/2011). Počiatok omeškania súd stanovil splatnosťou mzdového nároku za ten- ktorý mesiac a koniec omeškania vo vzťahu k náhrade mzdy za prvých dvanásť mesiacov stanovil na 31. 05. 2017, kedy podľa zhodných tvrdení a predložených dôkazov došlo k vyplateniu nároku žalovaným. Za mesiace júl, august a september 2015, t. j. za súdom priznanú náhradu mzdy nad 12 mesiacov je žalovaná v omeškaní do okamihu splnenia jej peňažnej povinnosti.

1.5. O nároku náhrady trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p., t. j. v časti v ktorej bolo konanie zastavené podľa zásady zavinenia vyjadrenej v ust. § 256 ods. 1 C.s.p. a vo zvyšnej časti, ktorá bola predmetom meritórneho rozhodovania, podľa zásady pomeru úspechu vyjadrenej v ust. § 255 ods. 1 C.s.p.. Rovnako súd zohľadnil skutočnosť, že predmetom konania boli dva samostatné nároky, a to nárok na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a nárok na náhradu mzdy, čo vedie k potrebe samostatného rozhodovania o nároku na náhradu trov konania vo vzťahu ku každému z nich. V časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru bola žalobkyňa plne úspešná, a preto jej v tejto časti priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.5.1. O nároku na náhradu trov konania v časti peňažného nároku na náhradu mzdy súd rozhodoval podľa zásady zavinenia aj zásady úspechu, keď v časti, v ktorej súd konanie v uznesení zo dňa 08. 07. 2020 zastavil, z procesného hľadiska zaviniel zastavenie konania žalovaný, pre správanie ktorého spočívajúce v čiastočnej úhrade žalovaného nároku, došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby. Vo zvyšnej časti, ktorá ostala predmetom konania po čiastočnom späťvzatií sice žalobkyňa nebola plne úspešná, keď z požadovaných 21 mesiacov jej súd priznal nárok na náhradu mzdy za 3 mesiace, avšak rozhodnutie v tejto časti bolo plne závislé od úvahy súdu, čo v zmysle ustálenej súdnej praxe vedie k priznaniu plnej náhrady trov konania z výšky súdom prisúdenej sumy, čo zodpovedá nemožnosti strán sporu objektívne určiť výšku požadovaného plnenia (vid' napr. nález Ústavného súdu SR z 15. apríla 2020, sp. zn. II. ÚS 399/2019). Žalobkyni preto súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo sumy 22.191,77 € zodpovedajúcej súčtu náhrady mzdy za 15 mesiacov a kvantifikovaného úroku z omeškania (nárok na náhradu mzdy za 12 mesiacov titulom zodpovednosti za zavinenie na zastavení konania a za na to nadväzujúce 3 mesiace titulom úspechu)

2. Proti tomuto rozsudku v častiach výrokov I. (výroková časť ohľadne priznanej sadzby úrokov z omeškania) a III. (výroková časť priznanej náhrady trov konania zo sumy istiny 22.191,77 € zodpovedajúcej súčtu náhrady mzdy za 15 mesiacov a kvantifikovaného úroku z omeškania) podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý žiadal rozsudok v napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a to z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1. Vo vzťahu k výrokovej časti ohľadne priznanej sadzby úrokov z omeškania (výrok I.) žalovaný namietal nesprávne priznanú sadzbu úrokov z omeškania z dôvodu, že od 1. 2. 2013 sa pristúpilo k dualizmu sadzieb úrokov z omeškania pre občianskoprávne vzťahy, kedy súd musí rozlišovať sadzby úrokov z omeškania pre občianske a obchodné vzťahy. Žalovaný poukázal na Nariadenie vlády SR č. 20/2013 Z.z. z 23. januára 2013, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., a to § 3 a § 10c Prechodných ustanovení k úprave účinnej od 1. februára 2013. Pri omeškaní v záväzkových vzťahoch (uzavretých zmluvách), ktoré vznikli pred 1. 2. 2013 sa výška riadi podľa prepisov účinných k 31. 1. 2013 aj za dobu omeškania po 31. 1. 2013. Rozhodnou skutočnosťou pre určenie právnej úpravy je deň vzniku záväzkového vzťahu, bez ohľadu na to, či omeškania nastalo pred alebo po účinnosti Nariadenia vlády SR č. 20/2013 Z.z. V nadväznosti na odsek 66. napadnutého rozsudku žalovaný namietal postup súdu, ktorý pri rozhodovaní použil nesprávnu právnu normu, keď na omeškanie, ktoré vzniklo po 1.2.2013, aplikoval Nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom k 31.1. 2013. Súd prvej inštancie ustálil, že žalovaný sa dostal do omeškania s náhradou mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou, konkrétne s náhradou mzdy za obdobie 15 mesiacov počítaného od júla 2014 do septembra 2015. Žalovaný namieta omyl súdu pri rozhodovaní o sadzbe úrokov z omeškania, kedy súd použil nesprávnu právnu normu - Nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom k 31. 1. 2013, na základe ktorého priznal žalobkyni nesprávnu sadzbu úrokov z omeškania z každej jednotlivej náhrady mzdy, ktorá patrí žalobkyni, s výplatom ktorej sa žalovaný dostal do omeškania prvýkrát až k 11.8.2014. Žalovaný mal za to, že pojem „záväzkový vzťah" uvedený v Nariadení vlády č. 20/2013 Z.z. má na mysli v prípade pracovnoprávných vzťahov záväzok zamestnávateľa na zaplatenie mzdy alebo náhrady mzdy, nie pracovný pomer ako taký. Keďže žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením jednotlivých náhrad mzdy z titulu neplatného skončenia

pracovného pomeru až po 31.1.2013, súd mal použiť na tento „záväzkový vzťah“ sadzbu úrokov z omeškania podľa Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 1. 2. 2013. Sadzba úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch vzniknutých po 1.2.2013, z ktorej mal súd vychádzať, je 5,15% ročne pri vzniku omeškania od 11.6.2014 do 9.9.2014 a 5,05% ročne pri vzniku omeškania od 10.9.2014 do 15.3.2016.

2.2. Čo sa týka výrokovej časti ohľadne priznania náhrady trov konania zo sumy istiny 22.191,77 € zodpovedajúcej súčtu náhrady mzdy za 15 mesiacov a kvantifikovaného úroku z omeškania (výrok III.) žalovaný poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku (odseky 73. až 76.) a namietal postup súdu, ktorým súd priznal nárok na náhradu trov konania žalobkyni v rozsahu 100% zo sumy 22.191,77 €, kde súd do uvedenej sumy okrem priznanej náhrady mzdy spolu za 15 mesiacov započítal aj akýsi „kvantifikovaný úrok z omeškania“, ktorý súd nevyčíslil ani nezdôvodnil, na akom právnom základe tento „kvalifikovaný úrok z omeškania“ započítal do sumy istiny, z ktorej sa má počítať náhrada trov konania žalobkyne. Súd mal podľa názoru žalovaného vychádzať z sumy z priznanej náhrady mzdy za 15 mesiacov, t.j. zo sumy 19.278 €, ktorá pozostáva z náhrady mzdy za 12 mesiacov titulom zodpovednosti za zavinenie na zastavení konania a za na to nadväzujúce 3 mesiace titulom úspechu žalobkyne. Žalovaný poukázal na ustanovenie 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“), Uznesenie Ústavného súdu SR, ÚS 387/2018-21 zo dňa 14.11.2018, Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 13. 12. 2017, sp. zn. 10Co/191/2017 a mal zato, že ak by základom pre výpočet náhrady trov konania mala byť aj hodnota príslušenstva, musel by to zákonodarca výslovne uviesť vo vyššie uvedených vyhláškach upravujúcich odmeny a náhrady advokátov za poskytovanie právnych služieb. Na základe vyššie uvedeného, pokiaľ ide o III. časť výroku napadnutého rozsudku, žalovaný podal odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia súdu, ktorým súd priznal žalobkyni trovy konania z nesprávne určenej sumy istiny, kedy súd interpretoval § 10 Vyhlášky tak, že do istiny pre určenie náhrady trov konania je v prejednávanej veci možné započítať aj „kvantifikovaný úrok z omeškania“.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadрила.

4. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. (v časti výroku I. a III.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

5. K výrokovej časti ohľadne priznanej sadzby úrokov z omeškania (výrok I.) odvolací súd zastáva názor v súlade so žalovaným, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď pre určenie výšky úrokov aplikoval ustanovenia § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

5.1. Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 01.februára .2013 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

5.2. Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., v znení účinnom od 01.februára 2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

5.3. Podľa § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. prechodné ustanovenie k úprave účinnej od 01. februára 2013 citovaného zákona, ak záväzkový vzťah vznikol pred 01. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

5.4. Vychádzajúc zo znenia predmetného intertemporálneho ustanovenia § 10c, ako prechodného ustanovenia k úprave účinnej od 1. februára 2013, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013. Odvolací súd zastáva názor, že Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z má pod pojmom „vznik záväzkového vzťahu“ na mysli vznik každého jednotlivého omeškania na strane dlžníka, v prípade pracovnoprávných vzťahov ide o záväzok na zaplatenie každej jednotlivej mzdy alebo náhrady mzdy. Za záväzkový vzťah nie je možné posudzovať celý pracovnoprávny vzťah a rovnako nie je možné sadzbu úrokov z omeškania pri jednotlivých omeškaniach s výplatou mzdy alebo náhrady mzdy odvodzovať od dátumu uzatvorenia pracovnej zmluvy. Vzhľadom na vznik záväzkového vzťahu t.j. vznik nároku na zaplatenie náhrady mzdy dňom 11.8.2014 a neskôr bolo potrebné na určenie výšky úrokov z omeškania aplikovať ustanovenie § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., v znení účinnom od 01.februára 2013. V období od 11.6.2014 do 9.9.2014 bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky vo výške 0,15 % a v období od 10.9.2014 do 15.3.2016 vo výške 0,05% a preto žalobkyni prináležia úroky z

omeškania za obdobie od 11.8.2014 vo výške
až do 11.10.2015 vo výške 5,05% .

5,15 % ročne a od 11.9.2014 a neskôr

5.5. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ohľadne priznanej sadzby výšky úrokov z omeškania (výrok I.) v zmysle § 388 C.s.p. zmenil tak, priznal žalobkyni úroky z omeškania vo výške 5,15% resp. 5,05% ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia a vo zvyšnej časti priznaných úrokov z omeškania (žalobkyňa žiadala priznať úroky z omeškania vo výške 8,15%, resp. 8,05%) odvolací súd žalobu zamietol.

6. K napadnutej časti výroku III. ktorým súd prvej inštancie rozhodol, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v časti o náhradu mzdy s príslušenstvom v rozsahu 100 % zo sumy 22.191,77 € odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie správne pri rozhodovaní o trovách konania zohľadnil zavinenie v časti zastavenia konania v zmysle § 256 C.s.p. a zásadu úspechu v konaní v zmysle § 255 C.s.p. keďže v prípade náhrady mzdy išlo o konania, pri ktorom výška plnenia závisela od úvahy súdu. V takomto prípade však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Súd prvej inštancie ale v rozpore s ustanoveniami § 262 ods. 1, 2 C.s.p. rozhodol že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v časti o náhradu mzdy s príslušenstvom v rozsahu 100 % zo sumy 22.191,77 €.

6.1. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

6.2. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6.3. Z citovaných ustanovení je zrejmé, že rozhodovanie o trovách konania má dve samostatné fázy. Prvou fázou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd ex officio v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Sudca teda rozhodne o nároku na náhradu trov konania, keď výrok o nároku na náhradu trov konania preto musí byť formulovaný jednoznačne uvedením aj výšky tohto nároku, napr. v plnom rozsahu a v prípade pomereného rozdelenia napr. percentom, či zlomkom. Druhou fázou je potom rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhodne o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci. Tzn. potom, čo je vec právoplatne skončená, predloží sa vyššiemu súdnemu úradníkovi, ktorý vydá osobitné uznesenie o výške náhrady trov konania, pričom ohľadom nároku vychádza z právoplatného rozhodnutia sudcu. Vyšší súdny úradník môže v rámci náhrady priznať len tie výdavky, ktoré sa v zmysle ustanovenia § 251 C.s.p. považujú za trovy konania, teda musí ísť o stranou preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

6.4. Vzhľadom na uvedené odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie mal v prvej fáze rozhodnúť, len o nároku na náhradu trov konania a až v druhej fáze rozhodovania o výške náhrady trov konania je potrebné skúmať aká bude základná sadzba tarifnej odmeny advokáta za úkon právnej služby v zmysle vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Ak teda súd prvej inštancie rozhodol, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v časti o náhradu mzdy s príslušenstvom v rozsahu 100 % už priamo zo sumy zo sumy 22.191,77€ je jeho rozhodnutie predčasné. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku III. (výroková časť priznanej náhrady trov konania zo sumy istiny 22.191,77 € zodpovedajúcej súčtu náhrady mzdy za 15 mesiacov a kvantifikovaného úroku z omeškania) v zmysle § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v časti o náhradu mzdy s príslušenstvom v rozsahu 100 %

6.5. Záverom odvolací súd len vzhľadom na efektívnosť ďalšieho postupu pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania považuje potrebné uviesť, že podľa názoru odvolacieho súdu, sú dôvodné námietky žalovaného uvedené v odvolaní a tarifnú hodnotu veci v zmysle vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. je potrebné určiť z priznanej náhrady mzdy spolu za 15 mesiacov, keďže len výška priznanej náhrady mzdy, z ktorej sa odvodzuje procesný úspech žalobkyne závisle výlučne na úvahe súdu.

7. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaná, preto mu vznikol voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keď o výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§432 ods.2 C.s.p.).